

'Publiek kan perspectief kiezen'

Interview | Regisseur Carina Molier mixt toneel met videobeelden

De nieuwe voorstelling van Toneelgroep Amsterdam *Huis van de Toekomst* lijkt op *Big Brother*. Molier: 'Ik wil mensen laten zien die zich onbespied wanen.'

Van onze medewerker
Marian Buijs
AMSTERDAM

Zo moet het huis eruitzien. Een grote woonkamer, een groepsbed, een keuken. Allemaal open. Alleen de wc is dicht en privé. De bewoners worden bekeken door videocamera's en door het publiek dat via grote ramen en videoschermen volop zicht heeft op wat er binnen gebeurt.

De voorstelling die zich hier afspeelt, *Huis van de toekomst*, is een mix van video en toneel, een kruising tussen realityshows als *Big Brother*, de interviewprogramma's van Wim Kayzer en fictie.

De acteurs spelen een groep kunstenaars, wetenschappers en andere denkers die hier bijeen zijn voor een wetenschappelijk experiment waarin ze hun visie op de toekomst moeten uitdragen. Drie maanden eerder werd dit experiment gestopt omdat een van de gasten overleed, zonder dat de anderen het zagen aankomen. Ze zijn nu opnieuw bij elkaar, om na te gaan wat er toen eigenlijk is gebeurd. Met behulp van het destijds vergaarde videomateriaal.

De confrontatie met die beelden roept het nodige op. Regisseur en bedenker Carina Molier: 'Het wordt een spel met de tijd. Live videobeelden wisselen we steeds af met fragmenten uit het verleden. Er zijn veel parallellen tussen toen en nu. Deze mensen hebben iets meegemaakt waar ze zich allemaal schuldig over voelen en wat ze met elkaar moeten verwerken. De manier waarop al die beelden worden

gemonteerd, in interactie met het spel, creëert de spanning.'

Molier (46), die op de repetitie rondloopt, behangen met geluidsapparatuur, is gespecialiseerd in dit soort producties. Het idee van zo'n open huis paste ze in 2000 ook toe in *Ruygoord 1* en *2*. Meteen na haar eindexamen op de Theaterschool in 1991 viel ze al op door haar montagevoorstellingen en documentaire-achtige producties. *Postcards from the Stoned Age* (1996) over drugsgebruik in de jaren negentig of *Sally can't dance* over Lou Reed of *Chelsea Girl* over zangeres Nico. Na *Ruygoord*, uitgebracht door Toneelgroep Amsterdam, zag ze het even niet meer zitten. 'Dat gedoe met al die mensen, ik vond het slopend.'

Ze besloot iets rustigs te doen en begon mensen te interviewen. Kopstukken uit de wetenschap, de kunst, de mediawereld. Die interviews, op een hotelkamer, werden vastgelegd op video en gevat in een installatie die het publiek vanaf een hotelbed kon bekijken.

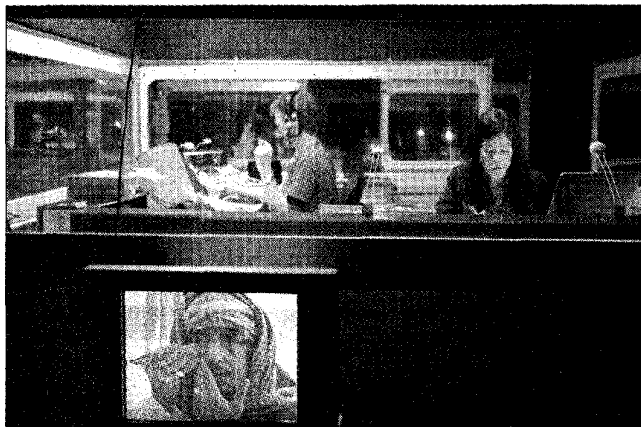
Tijdens het maken van die interviews raakte Molier gefascineerd door het feit dat de visies en de overtuigingen van die mensen zo sterk te maken hebben met wie ze zelf zijn of wat ze hebben meegemaakt in hun leven. 'Neem zo'n communicatiewetenschapster, helemaal bezig met hoe communicatiekanalen ontwikkeld moeten worden. Maar eigenlijk is ze zelf bang om contact te maken. Iedereen kijkt naar de wereld vanuit zijn eigen perspectief, allemaal zijn dat onderdelen van een veel grotere waarheid.'

De opvallendste figuren uit die interviews stonden model voor de personages van dit nieuwe stuk, waarvoor Gerardjan Rijnders een scenario schreef. Bij wijze van leidraad. Ze week daar vervolgens soms weer van af. 'Ik laat de ac-

teurs heel vrij, ze hebben ook veel geïmproviseerd.' Maar ze wil wel een keihard verhaal vertellen over veeldenkers die zo in hun eigen wereld opgaan, dat ze niet meer zien wat er vlak naast hen gebeurt. 'Denk aan de fotograaf die de bekroonde World Press-foto maakte van een negermeisje dat van honger aan het sterven is, met achter haar een gier die wacht tot ze dood is. Iedereen vroeg hem wat hij na die foto deed.'

Het publiek is een beetje een voyeur. 'Ik vind het mooi om mensen te zien en te laten zien die zich onbespied wanen. Zeker toen ik het decor zag verrijzen, werd ik me bewust van de veelheid aan gebeurtenissen die zich in zo'n huis kunnen voordoen. Iemand in de badkamer staat zijn haar te doen, terwijl een ander elders een grote theorie verkondigt. Al die dingen vertellen met elkaar een spannend verhaal. Naar theater kun je plotmatig en vrij associërend kijken. Ik vind het belangrijk dat een publiek zijn eigen perspectief kan kiezen.'

Huis van de Toekomst, Première 12 maart, Compagnietheater, Amsterdam, t/m 1 april.

Scène uit *Huis van de Toekomst*.

FOTO JAN VERSWEYVELD